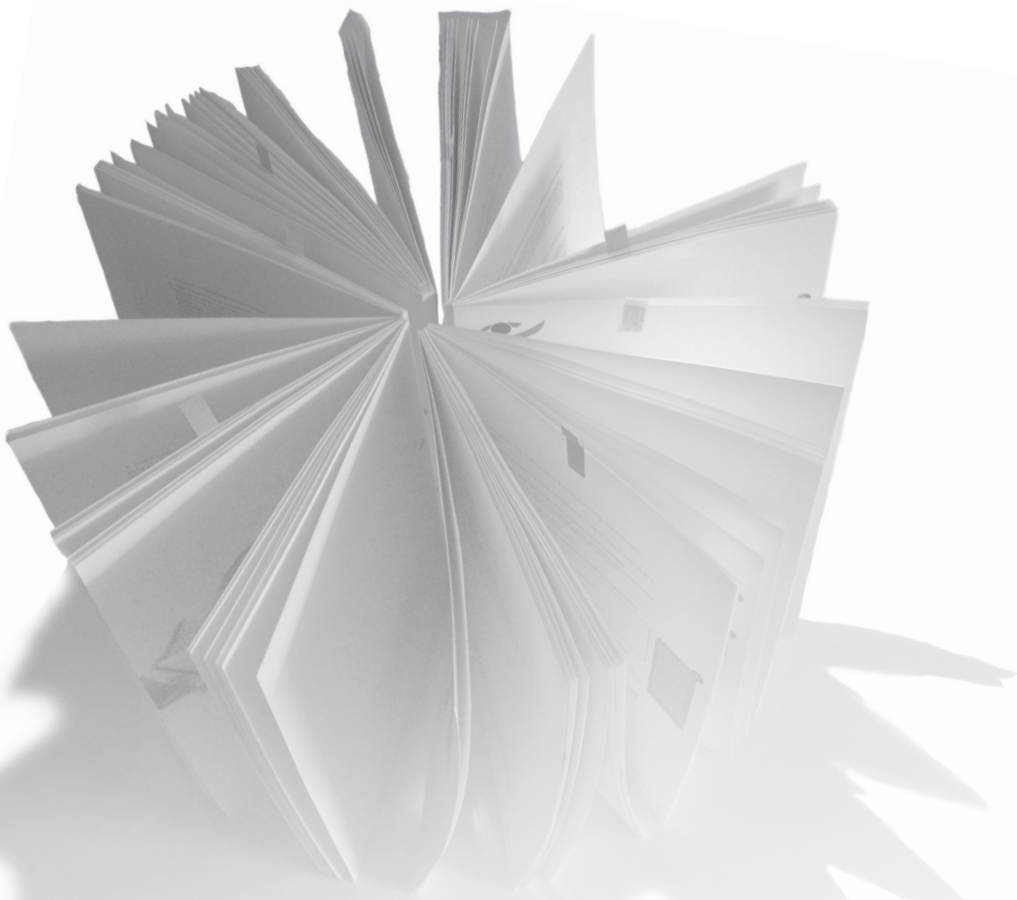

1^e Deel Studies

Kroniek van de rechtspraak van de Raad van State (2016-2017)

In deze kroniek wordt een overzicht geboden van de rechtspraak van de Raad van State, Franstalige kamer (6e k.) en Nederlandstalige kamer (7e k.), met betrekking tot geschillen waarin zorgverleners tegenover de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle stonden.¹

Door Inge MEYERS, Attaché en Paul-André BRIFFEUIL, Adviseur
Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle
Juridische directie

RvS (6e k.), 8 juli 2016, nr. 235.399, B.²

[Ontvankelijkheid van het middel – Expertise / Billijk proces / Rechten van verdediging / Tegensprekelijke debatten – Bewijs – Beoordelingsbevoegdheid – Extrapolatie](#)

Een verzoeker kan geen gebruik maken van de synthesememorie om het beroep aan te vullen, noch door bezwaren te formuleren die niet zijn aangevoerd in de uiteenzetting van de middelen van het verzoekschrift, noch door een onduidelijkheid of ontoereikendheid van de bezwaren die daarin zijn geformuleerd weg te werken.

Omdat de expertise niet werd verricht naar aanleiding van een beslissing van de Kamer van eerste aanleg of van de Kamer van beroep, moest ze op zich geen tegensprekelijk karakter hebben. Bovendien werd het tegensprekelijk karakter van de procedure die voor die twee administratieve rechtscolleges werd gevolgd, rechtens genoegzaam verzekerd.

Het administratief rechtscollege beoordeelt soeverein de waarde van de bewijzen die de partijen hun bezorgden.

De DGEC heeft kunnen oordelen dat de materiële elementen van de inbreuk allemaal aanwezig waren door zich meer bepaald te baseren op de overeenstemmende getuigenissen van de verzekerden en op verschillende onderzoekselementen die de zorgverlener tijdens zijn verhoren niet ernstig heeft betwist.

Hoewel de DGEC de bewijslast niet volstrekt kan omkeren, blijft het gemeenrecht inzake bewijslast van toepassing.

De DGEC en vervolgens het administratief rechtscollege, bij wie de vordering of het beroep is ingesteld, kunnen zich dan overeenkomstig artikel 1353 van het Burgerlijk Wetboek baseren op feitelijke vermoedens.

De extrapolatiemethode kan op een geldige manier in overweging worden genomen als die methode in combinatie met andere bewijsmiddelen kan worden beschouwd als een onderdeel van de gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens die ten laste kunnen worden gelegd van de zorgverlener en als met de aangevoerde argumenten rekening wordt gehouden in de motivering van de beslissing van het administratief rechtscollege.

(verworpen)

1. De voorgaande kronieken zijn gepubliceerd in het I.B. - RIZIV 2012/1, 2014/2 en 2015/4.
2. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 30.04.2015.

RvS (6^e k.), 28 oktober 2016, nr. 236.325, Y.K.³

Non bis in idem – Ontvankelijkheid van het middel – Artikel 2, n) en 141, § 5 GvU-wet - Afwezigheid van motivatie of tegenspraak in de motieven

Het principe *non bis in idem* is niet van toepassing wanneer de concrete feitelijke omstandigheden in twee verschillende zaken niet dezelfde of in hoofdzaak dezelfde zijn. In dat verband is het van weinig belang dat er een gelijkenis bestaat tussen personen, tijd en ruimte.

In een administratief cassatieberoep moet een middel vanaf het inleidend verzoekschrift de ter ondersteuning aangevoerde wettelijke bepalingen nauwkeurig beschrijven en uitvoerig uiteenzetten in welk opzicht het administratief rechtscollege die bepalingen zou hebben geschonden.

De verzoeker voert in het cassatieverzoekschrift een schending van de bewijskracht aan. De verzoeker vermeldde echter niet welke wettelijke bepaling de basis vormt van de regel waarvan een schending wordt opgeworpen, zodat die kritiek onontvankelijk is.

De aanvullingen bij het verzoekschrift in de memorie van antwoord en de samenvattende memorie werden laattijdig aangebracht en kunnen niet in aanmerking worden genomen, aangezien geen schending van enige wettelijke bepaling van openbare orde en enig algemeen rechtsbeginsel wordt aangevoerd.

Overwegende dat de verzoeker een zorgverlener met de hoedanigheid van verpleegkundige was, berust de aangevochten beslissing bijgevolg op een juiste interpretatie van artikel 2, n) van de GvU-wet.

In de aangevochten beslissing wordt overigens niet verwezen naar de toepassing van artikel 141, § 5 van de GvU-wet, maar naar artikel 141, § 1 van die wet waarvan de schending niet door de eiser wordt aangevoerd. Ervan uitgaande echter dat het middel moet worden opgevat als zijnde querulant wegens enerzijds de onnauwkeurige verwijzing naar artikel 141, § 1 van de GvU-wet en anderzijds de miskennis van artikel 141, § 5 van dezelfde wet, moet erop worden gewezen dat in de laatste alinea van die laatste bepaling hoe dan ook uitdrukkelijk is bepaald dat de zorgverlener verplicht is om de waarde van de betrokken verstrekkingen terug te betalen. De aangevochten beslissing schendt die bepaling dus niet. Door aan te geven dat krachtens de wet “de waarde van de onverschuldigde verstrekkingen moet worden terugbetaald door de zorgverlener” en niet door de persoon die de terugbetaling van de verstrekkingen heeft ontvangen, heeft de Kamer van beroep haar beslissing voldoende en adequaat gemotiveerd.

Verzoeker hekelt het gebrek aan motivering of de tegenstrijdigheid in de motivering van de beslissing, aangezien niet wordt gemotiveerd waarom de vennootschap ... niet wordt beschouwd als de zorgverlener, terwijl tegelijkertijd wordt erkend dat zij de terugbetalingen heeft ontvangen. Die kritiek is echter onontvankelijk bij gebreke van vermelding van de wettelijke bepalingen waarop zij is gebaseerd.

(verworpen)

3. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 17.03.2016.

RvS (7^e k.), 3 november 2016, nr. 236.344, D.⁴

Startpunt beroepstermijn / Begrip woonplaats – Handvest van de sociaal verzekerde – Terugbetaling is geen straf – Ontvankelijkheid van het middel

De toepasselijke termijn om beroep aan te tekenen is de termijn zoals ze wettelijk voorzien was ten tijde van de kennisgeving van de beslissing.

Een middel dat niet gericht is tegen de bestreden beslissing is onontvankelijk en kan niet tot cassatie leiden.

Om het begrip “woonplaats” te definiëren wordt gebruik gemaakt van artikel 36 van het Gerechtelijk Wetboek. Bij gebreke aan andersluidende wetgeving is die bepaling ook van toepassing op de huidige procedure. De beroepstermijn gaat in op de datum waarop de aangetekende brief aan de woonplaats van de zorgverlener is aangeboden, zonder rekening te houden met de datum waarop de zorgverlener de brief daadwerkelijk bij de post heeft afgehaald.

De zorgverlener kan niet beschouwd worden als een “sociaal verzekerde” in de zin van artikel 2, 7°, van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het Handvest van de Sociaal Verzekerde en hij kan zich dus niet beroepen op de beroepstermijn van drie maanden zoals voorzien door het Handvest van de Sociaal Verzekerde.

De terugbetaling is geen straf, maar een herstelmaatregel. De rechtswaarborgen die overeenkomstig artikel 6 van het EVRM gelden voor strafvervolgingen zijn hierop niet van toepassing.

(verworpen)

RvS (7^e k.), 3 november 2016, nr. 236.345, D. S.⁵

Onafhankelijkheid en onpartijdigheid – Ontvankelijkheid van het middel – Verzet adviserend arts / Bevoegdheid DGEC – Artikel 149 GW

De Kamer van beroep oordeelt met volle rechtsmacht. De Kamer van beroep is geen eigen orgaan van de Dienst geneeskundige evaluatie en controle bij het RIZIV, maar een onafhankelijk administratief rechtscollege dat bij deze dienst is ingesteld. De wet bepaalt enkel dat de Kamer van beroep bij de DGEC wordt ingesteld, maar niet dat zij deel uitmaakt van deze dienst of van het RIZIV.

Het gaat om een rechtsprekend orgaan, waarvan de onafhankelijkheid ten opzichte van het RIZIV door de wetgever is gewild. De DGEC is niet vertegenwoordigd in de Kamer en neemt geen deel aan de beraadslagingen ervan. De Kamer is het RIZIV geen verantwoording verschuldigd voor haar beslissingen.

Dat de leden die in de administratieve rechtscolleges zetelen in hun hoedanigheid van zorgverstreker ook controle krijgen van het RIZIV en er door worden opgevolgd en betaald, doet op zichzelf geen afbreuk aan de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid ervan.

4. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 29.09.2015.

5. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 12.10.2015.

Enkel de voorzitter-magistraat van de Kamer van beroep heeft beslissingsbevoegdheid. Wegens de techniciteit van de materie heeft de wetgever aan de stemgerechtigde magistraat raadgevende leden toegevoegd, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en de representatieve beroepsgroepen. De leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en de representatieve beroepsgroepen hebben slechts een raadgevende stem. De raadgevende leden zetelen in de Kamer van beroep overigens niet in de hoedanigheid van vertegenwoordiger van een verzekeringsinstelling of de beroepsgroep die hen heeft voorgedragen, maar in persoonlijke naam. Dat houdt in dat zij vrij en naar eigen goeddunken oordelen.

De Kamer van beroep biedt de in artikel 6 EVRM bepaalde waarborgen inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

Een middel dat niet gericht is tegen de bestreden beslissing, maar bijvoorbeeld tegen de regelgeving, kan niet tot cassatie leiden.

Artikel 8, § 7, 3°, derde lid van de nomenclatuur heeft betrekking op de tegemoetkoming van de ziekteverzekering in de desbetreffende verstrekkingen. Die tegemoetkoming is verschuldigd aan de patiënt, en niet aan de zorgverlener. Deze bepaling bevat dus een waarborg voor de patiënt, maar heeft geen weerslag op de verantwoordelijkheid van de verpleegkundige voor de toepassing van de evaluatiecriteria.

De omstandigheid dat door de adviserend arts geen verzet wordt gedaan, ontslaat de verpleegkundige niet van de verplichting de forfaitaire honoraria slechts aan te rekenen voor zover aan de in de nomenclatuur gestelde voorwaarden van fysieke afhankelijkheid is voldaan en slechts voor zover de verstrekkingen werden uitgevoerd. Het ontbreken van verzet vanwege de adviserend arts ontnemt niet het onrechtmatig karakter aan de vastgestelde feiten.

Artikel 8, § 7, 3°, derde lid van de nomenclatuur vormt geen beletsel voor de controleorganen van het RIZIV om na de verzetstermijn, toegekend aan de adviserend arts, op te treden tegen verpleegkundigen die de evaluatieschaal verkeerd hebben toegepast.

De door artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Artikel 19, § 6, van het Procedurereglement heeft geen andere inhoud. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet - al ware die redengeving verkeerd of onwettig - die hem ertoe brengt die beslissing te nemen en de aangebrachte excepties en beroepsgrievens te verwerpen of in te willigen. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

(verworpen)

RvS (6^e k.), 10 november 2016, nr. 236.398, RIZIV t./I.Z.Z.
RvS (6^e k.), 10 november 2016, nr. 236.399, RIZIV t./
C.S.-L.
RvS (6^e k.), 10 november 2016, nr. 236.400, RIZIV t./C.L.⁶

Koninklijk besluit van 23 juni 2003 - Chronische hemodialyses / Nationale overeenkomst van 24 januari 1996

De Koning heeft uitvoering gegeven aan artikel 71*bis*, §§ 1 en 2 van de GVU-wet door de goedkeuring van het koninklijk besluit van 23 juni 2003. Dat intussen opgeheven koninklijk besluit bevatte een hoofdstuk 1 met als titel: “*Tegemoetkoming voor hemodialyse in een centrum voor chronische hemodialyse*”. Daaruit blijkt dat de Koning de tegemoetkoming in de kosten voor hemodialyse in een erkend centrum voor chronische hemodialyse heeft willen beperken tot de chronische hemodialyses met uitsluiting van andere vormen van hemodialyse.

De Kamer van beroep heeft dus terecht geoordeeld dat dit besluit alleen betrekking had op de chronische hemodialyses.

Aangezien uit de aangevochten beslissing van de Kamer van beroep niet blijkt dat de Koning de voorwaarden en het bedrag van een tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging in de kosten voor de hemodialyses die worden uitgevoerd in die centra voor patiënten met acute nierinsufficiëntie of in een dienst voor intensieve zorg via een andere uitvoeringsmaatregel van de voormelde wettelijke bepaling zou hebben vastgesteld, mocht zij echter niet beslissen dat een dergelijke tegemoetkoming in die gevallen kon worden toegestaan.

Daaruit volgt dat de Kamer van beroep haar beslissing niet wettelijk heeft verantwoord. Die vaststelling wordt niet ontkracht door de omstandigheid dat het RIZIV de facturatie van forfaits voor acute hemodialyses in de voormelde centra in de praktijk al vele jaren heeft toegestaan.

In artikel 60 van de wet van 22 augustus 2002 houdende maatregelen inzake gezondheidszorg worden de gevallen vermeld waarin een financiële tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging wordt toegestaan voor hemodialyses. In de tweede paragraaf ervan wordt de Koning de bevoegdheid gegeven om enerzijds de voorwaarden te bepalen waarin de verzekering voor geneeskundige verzorging een tegemoetkoming betaalt voor de kosten voor hemodialyse in een centrum voor chronische hemodialyse dat is erkend door de bevoegde overheid en anderzijds om het bedrag van die tegemoetkoming vast te stellen.

Daaruit volgt dat een dergelijke tegemoetkoming slechts mag worden toegekend voor zover de Koning heeft bepaald dat de verzekering voor geneeskundige verzorging een tegemoetkoming betaalt voor de kosten voor een hemodialyse in een erkend centrum voor hemodialyse.

De nationale overeenkomst ziekenhuizen - verzekeringsinstellingen van 24 januari 1996 heeft bijgevolg geen voldoende grondslag meer om een dergelijke tegemoetkoming te rechtvaardigen.

(vernietiging)

RvS (7^e k.), 26 januari 2017, nr. 237.164, D.⁷

Bevoegdheid DGEC

De opdracht om de verstrekkingen te controleren op het vlak van de realiteit en conformiteit houdt in dat de DGEC nagaat of de prestaties van de artsen reëel zijn en in overeenstemming met de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen werden verstrekt en in voorkomend geval de overtredingen bestraft.

De DGEC is niet bevoegd om de voorwaarden die gesteld werden in een besluit dat geen uitvoeringsbesluit is van de GvU-wet, te controleren. De beoordeling of voldaan is aan de normen qua medische bestaafing wordt niet opgenomen in artikel 139 van de GvU-wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen noch in de opsomming van de verboden handelingen opgesomd in artikel 73*bis* van dezelfde wet. Bijgevolg is de DGEC niet bevoegd om op basis van het voormelde artikel 139 te beoordelen of voldaan werd aan de erkenningsvoorwaarden en vervolgens een sanctie op te leggen.

(vernietiging)

RvS (7^e k.), 28 september 2017, nr. 239.245, NV A. en T.D.⁸

Artikel 159 GW – Extrapolatie / Feitelijk vermoeden / Artikel 1353 Burgerlijk Wetboek

De omstandigheid dat de beoordeling van de bodemrechter van de wettigheid van een interpretatieregule niet overeenstemt met het standpunt van een partij vormt op zich geen schending van artikel 159 van de Grondwet. De interpretatieregule is geen reglement, noch een akte.

De DGEC en de administratieve rechtscollages mogen zich, met inachtneming van het recht op tegenspraak, baseren op feitelijke vermoedens en een onbekend feit afleiden uit één of meer gekende feiten, voor zover die feiten vaststaan en de afgeleide vermoedens overeenkomstig artikel 1353 van het Burgerlijk Wetboek gewichtig, precies en met elkaar overeenstemmend zijn.

Het bewijs door extrapolatie kan in combinatie met andere bewijsmiddelen beschouwd worden als gewichtige precieze en met elkaar overeenstemmende vermoedens waarbij in de motivering rekening wordt gehouden met de argumenten van de verzoekende partijen. De bodemrechter beoordeelt op onaantastbare wijze de bewijswaarde van de hem voorgelegde gegevens. Hij stelt de feiten die hij als feitelijke vermoedens beschouwt op onaantastbare wijze vast en de wet laat het in beginsel aan zijn oordeel en beleid over welke gevolgtrekking hij als feitelijk vermoeden daaruit maakt.

De Kamer van beroep oordeelt als rechter in laatste aanleg op onaantastbare wijze over de feitelijke toedracht van de zaak. Haar beoordeling dienaangaande kan door de Raad van State, optredend als cassatierechter, niet worden overgedaan.

(verworpen)

7. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 14.03.2016.

8. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 12.09.2016.

RvS (7^e k.), 31 oktober 2017, nr. 239.727, D.K.⁹

Interesten / Artikel 156, § 1 van de GvU-wet

Op basis van artikel 156, § 1, tweede lid van de GvU-wet, laatst gewijzigd door de wet van 17 juli 2015, brengen de verschuldigde sommen interesten op bij gebrek aan betaling binnen de dertig dagen volgend op de kennisgeving van de beslissing, te rekenen vanaf het verstrijken van die termijn.

(vernietiging voor wat betreft het startpunt van de interesten)

RvS (7^e k.), 31 oktober 2017, nr. 239.729, B.¹⁰

Terugbetaling is geen straf – Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / Cassatierechter / Volle rechtsmacht KvB – Ontvankelijkheid van het middel – Onafhankelijkheid en onpartijdigheid - Artikel 149 GW

De terugbetaling van de ten onrechte aangerekende prestaties is geen straf, maar een herstelmaatregel. De rechtswaarborgen die gelden voor strafvervolgingen in de zin van de artikelen 6 en 7 EVRM zijn bijgevolg voor de Kamer van beroep niet van toepassing.

Als cassatierechter komt het de Raad van State niet toe de beoordeling van de feitenrechter over te doen. De Raad van State kan het oordeel van de Kamer van beroep in verband met de impact van het tijdsverloop van het dossier dus niet overdoen. Het feit dat er in andere dossiers werd geoordeeld dat de impact van het lange tijdsverloop op de bewijsvoering onderzocht moest worden, toont op zich niet aan dat het RIZIV werkt met twee maten en twee gewichten, noch dat het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Als cassatierechter komt het de Raad van State niet toe op zijn beurt te onderzoeken of de aangevoerde inbreuken bewezen zijn. Hij kan enkel nagaan of de feitenrechter daartoe rechtmatig heeft besloten.

De Kamer van beroep doet uitspraak als rechtscollege met volle rechtsmacht. Zij heeft een volledige beoordelingsbevoegdheid, zowel ten aanzien van de feiten als van het recht. Haar beslissing komt in de plaats van die van de beslissing die in eerste aanleg is genomen.

Een middel dat niet gericht is tegen de bestreden beslissing is niet ontvankelijk.

De Kamer van beroep is geen eigen orgaan van de DGEC, maar een administratief rechtscollege dat bij deze dienst is ingesteld. De wet bepaalt enkel dat de Kamer van beroep bij de DGEC wordt ingesteld, maar niet dat zij deel uitmaakt van deze dienst of van het RIZIV. Het gaat om een rechtsprekend orgaan, waarvan de onafhankelijkheid ten opzichte van het RIZIV door de wetgever is gewild. De DGEC is niet vertegenwoordigd in de Kamer van beroep en neemt geen deel aan de beraadslagingen ervan. De Kamer van beroep is het RIZIV geen verantwoording verschuldigd voor haar beslissingen.

9. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 27.09.2016.

10. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 22.11.2016.

Enkel de voorzitter-magistraat van de Kamer van beroep heeft beslissingsbevoegdheid. Wegens de techniciteit van de materie heeft de wetgever aan de stemgerechtigde magistraat raadgevende leden toegevoegd, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en de representatieve beroepsgroepen met een raadgevende stem. De raadgevende leden zetelen niet in de hoedanigheid van vertegenwoordiger van een verzekeringsinstelling of de beroepsgroep die hen heeft voorgedragen, maar in persoonlijke naam.

Dat houdt in dat zij vrij en naar eigen goeddunken oordelen. De Kamer van beroep biedt de in artikel 6 EVRM bepaalde waarborgen inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

De enkele omstandigheid dat de zittingen van de Kamers in de gebouwen van het RIZIV plaatsvinden, brengt de onafhankelijkheid van de Kamer van beroep niet in het gedrang.¹¹

De kritiek van verzoekster met betrekking tot de transparantie van de vergoedingen van de leden van de Kamers is loutere opportuniteitskritiek en kan niet tot cassatie van de bestreden beslissing leiden.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur zijn als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals de bestreden beslissing.

De bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Artikel 19, § 6, van het Procedurereglement van de Kamer van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de DGEC heeft geen andere inhoud. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet, al ware die redengeving verkeerd of onwettig, die hem ertoe brengt die beslissing te nemen en de aangebrachte excepties en beroepsgrievens te verwerpen of in te willigen. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

(verworpen)

RvS (6^e k.), 14 november 2017, nrs. 239.864 en 239.865, J.

Wraking van twee leden van de Kamer van beroep – Prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof¹²

De Raad van State heeft de volgende vijf prejudiciële vragen gesteld:

1. Schendt artikel 145 van de GvU-wet, de artikelen 10, 11 en 151, § 1, van de Grondwet, het algemene beginsel van onafhankelijkheid en van onpartijdigheid van de rechter en artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, in zoverre het, zowel wegens met name § 1, derde lid, 2°, en vijfde lid, en § 7 ervan als wegens de parlementaire voorbereiding met betrekking tot dat artikel, in die zin moet worden geïnterpreteerd dat het erin voorziet dat twee adviserend artsen uit de kandidaten die door de verzekeringsinstellingen op dubbele lijsten zijn voorgedragen, door de Koning worden benoemd als werkende leden van de kamers van beroep die bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle zijn ingesteld, kamers die in artikel 161 van de Grondwet bedoelde administratieve rechtscolleges vormen, en als “vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen” zitting erin hebben?

11. Zie art. 145, § 3, eerste lid van de GvU-wet.

12. Bericht B.S. 10.01.2018, blz. 1092.

2. Dient dezelfde vaststelling van ongrondwettigheid van die bepaling te worden gedaan aangezien rekening moet worden gehouden met de paritaire gemengde samenstelling van de kamer van beroep, die uitdrukkelijk door de wetgever is gewild tussen de “vertegenwoordigers” van de verzekeringsinstellingen en de “vertegenwoordigers” van de representatieve beroepsorganisaties van de verstrekkers van gezondheidszorg?

3. Dient, indien de eerste twee prejudiciële vragen bevestigend worden beantwoord, dezelfde vaststelling van ongrondwettigheid van die bepaling te worden gedaan naargelang die “vertegenwoordigers” stemgerechtigd zijn of een raadgevende stem hebben in de kamer van beroep?

4. Zou, indien de eerste drie prejudiciële vragen bevestigend worden beantwoord, dezelfde vaststelling van ongrondwettigheid van die bepaling moeten worden gedaan indien zou moeten worden geoordeeld dat artikel 145 van de GvU-Wet in die zin kan worden geïnterpreteerd dat het de verzekeringsinstellingen toestaat artsen die geen adviserend artsen zouden zijn, voor te dragen als kandidaten die hen moeten vertegenwoordigen?

5. Zou, indien de eerste vier prejudiciële vragen bevestigend worden beantwoord, dezelfde vaststelling van ongrondwettigheid van die bepaling moeten worden gedaan indien zou moeten worden geoordeeld dat artikel 145 van de GvU-Wet in die zin kan worden geïnterpreteerd dat het inhoudt dat zowel de leden van de kamer van beroep die als “vertegenwoordigers” van de verzekeringsinstellingen zijn benoemd als die welke als “vertegenwoordigers” van de representatieve beroepsorganisaties van de verstrekkers van gezondheidszorg zijn benoemd, worden voorgedragen en benoemd wegens hun technische kennis van de materie en onafhankelijk dienen te handelen bij het vervullen van hun opdracht als rechter, zij het met louter raadgevende stem tijdens de beraadslaging?

(schorsing van de procedure)